

eternului rebel și, poate, al geniului. Regizoarea știe – grație unui instinct teatral rar, dar și unei comunicări empatică, aș spune, cu opera autorului – să anime siluetele fugitive ce populează Mediterana, „țesând” nu atât un fir narativ (acesta există, dar se încâlcește uneori), cât un context, o ambianță, o atmosferă greu de „povestit”, saturate însă de farmec și de poezie. Ca și în Chira Chiralina (din care preia, de altfel, câteva sugestii de costum și, pasager, unele personaje), și în acest spectacol Cătălina Buzoianu se bizuie în mare măsură pe sprijinul muzicii și al coregrafiei, în speță pe contribuția creatoare a lui Nicu Alifantis („flancat” și „prelucrat” acum de Dorina Crișan

Dacă n-ar fi un actor genial, Horațiu Mălăele ar putea fi un regizor industriios și iubit de public. Are deja o bogată listă de piese montate – clasice și contemporane –, cu un fond comic comun. Provocarea râsului în sală este un obiectiv atins, în toate situațiile, fie că impulsul a fost Eugen Ionescu sau Labiche, Caragiale sau Miloš Nikolić, autorul sârb cu care ne face acum cunoștință.

Este bine că artiștii Teatrului „Nottara” au renunțat la dramatismul conferințelor de presă, preferând să-și exprime dragostea pentru bine, adevăr și frumos prin spectacole. E lăudabil că au ales piesa unui autor sârb care tratează sub specia farsei problema specificului național, demontând cu inteligență patetismul afilierilor comunitare. La nivel individual, puritatea etnică este imposibil de realizat, și războaiele, „fenomen global”, duse în numele ei, nu fac decât să încurce și mai tare lucrurile. E bine că un teatru românesc familiarizează publicul și cu acest fel de a vedea lucrurile al unor intelectuali de peste Dunăre. Nu trebuia totuși transformat personajul Sârbu’ într-un român; un român nu avea cum să fie prizonier la nemți patru ani de zile și nici dialogul original nu este prea ofertant pentru această variație pe tema dată.

Decorul Mariei Miu construiește cadrul convențional al unei fierării „general umane”, de peste tot din lume. Costumele dau impulsul necesar unui conflict de carnaval, unor personaje cu o asumată condiție de clovni. Se joacă mult cu fața la public și ni se face cu ochiul, oarecum inutil: nu exista riscul unei percepții realiste a situației propuse. Motorul comic se ambalează la sfert de cheie – intrările personajelor sunt, toate, foarte bune –, zgomotul crește, crește, devi-

Rusu, care apare în reprezentație cântând *live* la pian) și a Mălăinei Andrei; profesioniști impecabili – și aflați, s-ar zice, și sub veghea unor muze foarte binevoitoare –, acești trei colaboratori își împart cu regizoarea meritul unei performanțe scenice nu perfecte, poate, dar extraordinar de atașante.

Tot ca și la Chira..., Cătălina Buzoianu a dirijat cu autoritate ansamblul actoricesc, obținând dăruirea fără rezerve a majorității interpreților. Foarte bune „momente” li se datorează, astfel, Mihaelei Trofimov (într-un solo cântat, cu adevărat tulburător) și lui Bujor Macrin („citabil” mai cu seamă în secvența Clovnului), lui Mihai Bisericanu și lui

Zoltan Octavian Butuc (invitați de la Teatrul „Bulandra”), Liliane Ghiță și lui Cornel Cimpoae, Wanessei Radu și lui Ciprian Nicolăiasa, lui Mircea Valentin și Mircea Bodolan.

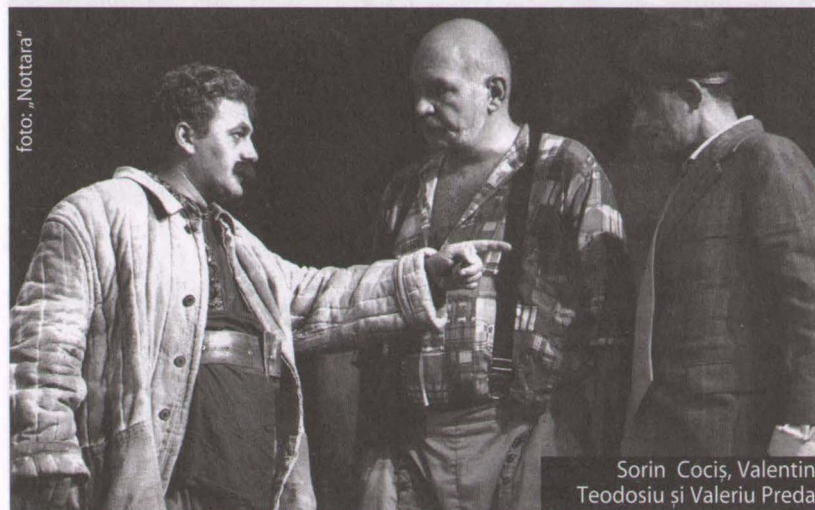
Parte a unui ambițios „proiect” dedicat Europei de Sud-Est (alături de Chira Chiralina și Levantul), Mediterana este, după părerea mea, mai mult decât atât: un spectacol frumos și emoționant.

Alice Georgescu

P.S. Reprezentația pe care am văzut-o s-a desfășurat într-un decor „de turneu”, diferit de cel ce va fi utilizat în mod obișnuit. De aceea, nu îl comentez.

Relațiile etnice și comedia

CU CAPU’ DE NICOVALĂ, adaptare după Fierarii de Miloš Nikolić. Traducerea: Veronica Lăzăroiu ● TEATRUL „NOTTARA” ● Data reprezentației: 15 septembrie 2000 ● Regia: Horațiu Mălăele ● Decorul și costumele: Maria Miu ● Distribuția: Valentin Teodosiu (Neamțu’), Catrinel Dumitrescu (Nevasta neamțului), Valeriu Preda (Romănu’), Sorin Cocîș (Rusu’).

Sorin Cocîș, Valentin Teodosiu și Valeriu Preda

ne iritant, dar mașinăria nu pornește. Operațiunea comică nu are o dinamică proprie; previzibile, poantele, jucate până la epuizarea resurselor, rup ritmul. Interpreții, toți cu o bogată experiență comică, sunt puși în situația de a obține varietate în monotonie. O fac, evident, bucuroși, când captează hohotele de râs ale sălii. Și, când acestea se domolesc, se străduiesc să le provoace din nou. Poate că ar trebui să-i pună pe gân-

duri bucuria sălii (chiar cea de la premieră) când se rostesc cuvinte pe care decența și buna-creștere le interzic în public. Desigur, trebuie să ne eliberăm de prejudecăți, de tot ce ne împiedică să percepem adevărul și complexitatea vieții. Dar uzul și abuzul de vulgaritate nu sunt decât alte prejudecăți, mai simpliste, despre adevărul și complexitatea vieții.

Magdalena Boiangiu